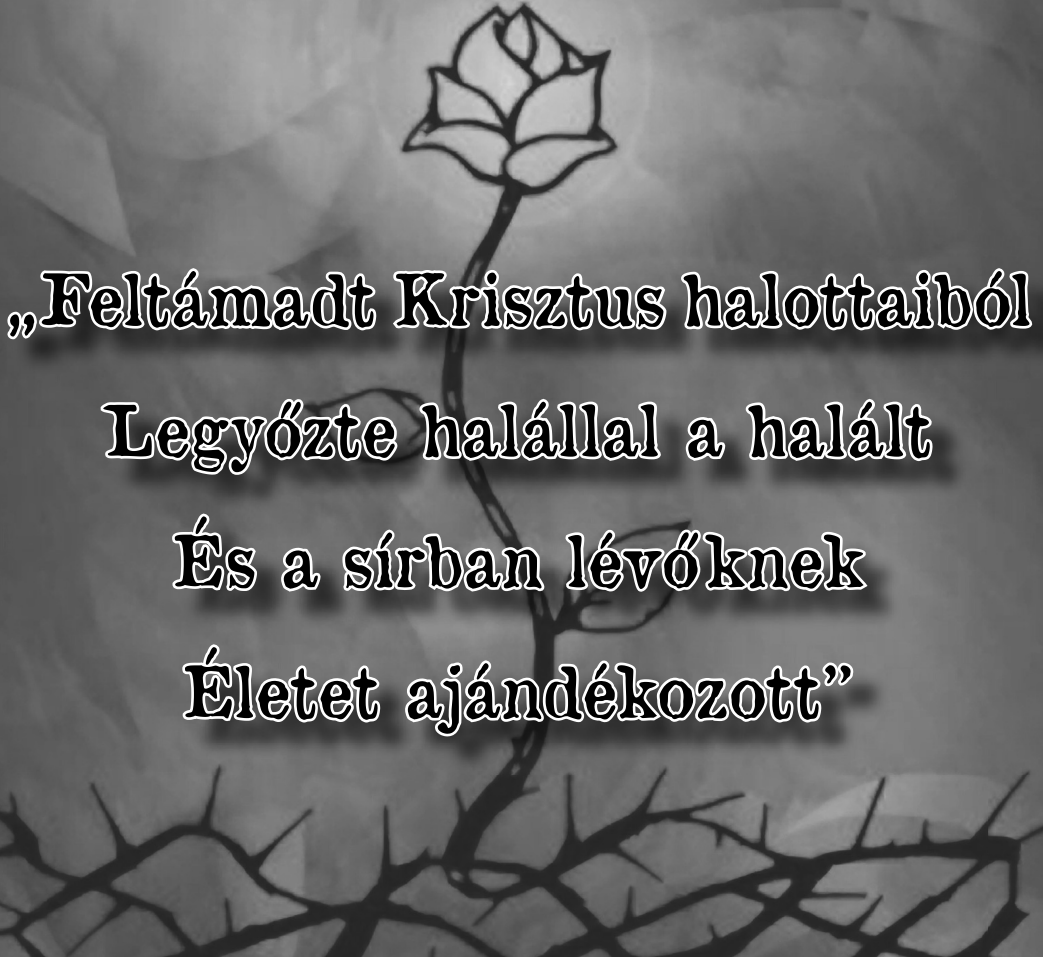

Béke Hír

Az Angyalföldi Szent László Plébánia lapja

„Feltámadt Krisztus halottaiból
Legyőzte halállal a halált
És a sírban lévőeknek
Életet ajándékozott”

A tartalomról:

Liturgikus naptár • Elmélkedés • Mese • Vers •
Közös élményeink • Szentek élete • Riport-lavina

Liturgikus naptár

2012. április

5. NAGYCSÜTÖRTÖK, Ferrer Szt.Vince
Kiv 12,1-8.11-14; Zs 115; 1Kor 11,23-26; Jn 13,1-15
6. NAGYPÉNTEK
Iz 52,13 - 53,12; Zs 30; Zsid 4,14-16; 5,7-9;
Jn 18,1 - 19,42
7. NAGYSZOMBAT, De la Salle Szent János
8. HÚSVÉTVASÁRNAP
ApCsel 10,34a.37-43; Zs 117; 1Kor 5,6b-8; Jn 20,1-9
10. kedd Szt.Ezekiel
ApCsel 2,36-41; Zs 32; Jn 20,11-18
11. sze.:Szt.Szaniszló
ApCsel 3,1-10; Zs 104,1-9; Lk 24,13-35
12. csüt.:Szt.I. Gyula
ApCsel 3,11-26; Zs 8; Lk 24,35-48
13. péntek Szt.I. Márton
ApCsel 4,1-12; Zs 117; Jn 21,1-14
14. szo.:Szt.Tibor
ApCsel 4,13-21; Zs 117; Mk 16,9-19
15. vas.: Az isteni irtalmasság vas.-ja
ApCsel 4,32-35; Zs 117; 1Jn 5,1-6; Jn 20,19-31
16. hét.:Soubirous Szt.Mária Bernadett,
Szt.Labre Benedek
ApCsel 4,23-31; Zs 2; Jn 3,1-8
21. szo.:Szt.Anzelm
ApCsel 6,1-7; Zs 32; Jn 6,16-21
23. hétfő: Szt.Adalbert
ApCsel 6,8-15; Zs 118,23-30; Jn 6,22-29
24. kedd Szt.György, Sigmaringeni Szt.Fidél
ApCsel 7,51 - 8,1a; Zs 30; Jn 6,30-35
25. sze.: Szt.Márk Evangélista (ünnep), Szt.Ervin
1Pét 5,5b-14; Zs 88,2-17; Mk 16,15-20
26. csüt.:Szt.Anaklét, Szt.Radbert
ApCsel 8,26-40; Zs 65; Jn 6,44-51
27. péntek Szt.Zita
ApCsel 9,1-20; Zs 116; Jn 6,52-59
28. szo.:Chanel Szt.Péter, Szt.Teodóra,
Grignon Szt.Lajos
ApCsel 9,31-42; Zs 115; Jn 6,60-69
29. vas.: Sziénai Szt.Katalin
ApCsel 4,8-12; Zs 117; 1Jn 3,1-2; Jn 10,11-18
30. hét.:Szt.V. Piusz, Takashi Nagai
ApCsel 11,1-18; Zs 41-42; Jn 10,1-10

2012. május

1. kedd Szt.József, a munkás, Szt.Zsigmond, Szt.Jeremiás
ApCsel 11,19-26; Zs 86; Jn 10,22-30
2. sze.: Szt.Atanáz
ApCsel 12,24 - 13,5a; Zs 66; Jn 12,44-50
3. csüt.: Szt.Fülöp És Jakab Apostolok (ünnep)
1Kor 15,1-8; Zs 18A; Jn 14,6-14
4. péntek Szt.Flórián, Szt.Guidó
ApCsel 13,26-33; Zs 2; Jn 14,1-6
7. hét.:Boldog Gizella, Szt.Notker
ApCsel 14,5-18; Zs 113B; Jn 14,21-26
9. sze.:Boldog Gerhardinger Mária Terézia
ApCsel 15,1-6; Zs 121; Jn 15,1-8
10. csüt.:Szt.Jób
ApCsel 15,7-21; Zs 95; Jn 15,9-11
11. péntek Szt.Odó, Majolusz, B. Salkaházi Sára,
Odiló és Hugó cluny-i apátok
ApCsel 15,22-31; Zs 56; Jn 15,12-17
12. szo.:Szt.Néreusz és Szt.Achilleusz, Szt.Pongrác
ApCsel 16,1-10; Zs 99; Jn 15,18-21
13. vas.: Fatimai Szűz Mária, Szt.Szerváciusz,
Bogner Mária Margit
ApCsel 10,25-26.34-35.44-48; Zs 97;
1Jn 4,7-10; Jn 15,9-17
15. kedd Szt.Pachómiusz apát, Szt.Zsófia
ApCsel 16,22-34; Zs 137; Jn 16,5-11
16. sze.:Nepomuki Szt.János
ApCsel 17,15.22 - 18,1; Zs 148; Jn 16,12-15
17. csüt.:Báylon Szt.Paszkaál, Boldog Scheffler János
ApCsel 18,1-8; Zs 97; Jn 16,16-20
18. péntek Szt.I. János pápa, Szt.Erik
ApCsel 18,9-18; Zs 46; Jn 16,20-23a
19. szo.:Szt.Celesztin pápa majd remete, Szt.Alkuin,
Szt.Orbán
ApCsel 18,23-28; Zs 46; Jn 16,23b-28
20. vas.: Urunk mennybemenetele, Sziénai Szt.Bernardin
ApCsel 1,1-11; Zs 46; Ef 1,17-23; Mk 16,15-20
21. hét.:Magallán Szt.Kristóf és vértanútársai
ApCsel 19,1-8; Zs 67,2-7; Jn 16,29-33
22. kedd Szt.Rita
ApCsel 20,17-27; Zs 67,10-21; Jn 17,1-11a
23. sze.:Boldog Apor Vilmos, Szt.Dezső
ApCsel 20,28-38; Zs 67,29-36; Jn 17,11b-19
24. csüt.: Szűz Mária, a keresztények segítése,
Lerimi Szt.Vince
ApCsel 22,30; 23,6-11; Zs 15; Jn 17,20-26
25. péntek Tiszteletreméltó Szt.Béda, Szt.VII. Gergely,
Pazzi Szt.Mária Magdolna
ApCsel 25,13-21; Zs 102; Jn 21,15-19
26. szo.: Néri Szt.Fülöp
ApCsel 28,16-20.30-31; Zs 10; Jn 21,20-25
27. PÜNKÖSDVASÁRNAP, Canterburyi Szt.Ágoston)
ApCsel 2,1-11; Zs 103; 1Kor 12,3b-7.12-13;
Jn 20,19-23

- „Mennyi?...” - „Három...”

E cikk címe kellően rejtélyes, hiszen – hasonlóan a viccben szereplő hajóskapitányhoz – visszakérdezhetünk: „Mi mennyi?” A párbeszéd azonban valós volt, sőt ha lehet ezt mondani nem vicces, hanem nagyon is komoly. Mondhatnám azt is, hogy szomorú. Rendben, nem csigázom a kedves olvasókat, elmondom a teljes kérdést, amelyet Tibor atyának tettem fel az elmúlt vasárnap:

- Tibor atya, mennyi közvélemény kutatási kérdőív érkezett vissza abból a 250-ből, amit beleszerkesztettünk a legutóbbi BékeHír-be?”

- Három... :-((((

Hát igen...Valamit nem jól csináltam. Őszintén remélem, hogy mi, szerkesztők rontottuk el a dolgot, hiszen valószínűleg nem volt szerencsés, hogy a kérdőív nem volt külön a lapok közé téve, illetve a hátoldalán voltak találhatóak az aktuális programok. Éppen ezért tisztelet és hála annak a HÁROMNAK aki elolvasta, kitöltötte, kivágta és eljuttatta hozzánk. És most játsszunk el a kérdőívek feldolgozásának gondolatával! Válaszadóink egyharmada mindig, további egyharmada alkalmasszerűen olvassa a BékeHírt, és a válaszadók kétharmada szerint nagyon fontos a plébániai folyóirat, és annak eddigi számai szépek és tartalmasak voltak. Kaptunk ötleteket új rovatok indításához, és olyan is volt, aki szeretne részt venni a szerkesztési munkálatokban. Ha ez a valós helyzet, akkor nincs okunk kételkedni a folyóirat jövőjében. Persze ez az egész „feldolgozás” csak tréfa, hiszen három válasz édeskevés a megalapozott véleménynyilvánításhoz.

Azt hiszem nem vagyok egyedül azzal a gondolattal, hogy a plébánia ügyeivel kapcsolatos aktivitás hagy némi kívánni valót maga után. Több felelősség, több odafigyelés nélkül nehéz lesz felvirágoztatni közösségeinket, élővé tenni programjainkat, szolgálatainkat. Legközelebb mi is gondosabban előkészítjük a hasonló véleménynyilvánításokat, és remélhetőleg mindenki komolyan veszi, ha véleményét kérdezik a plébánia ügyeivel kapcsolatban.

Ennek szellemében már most jelzem, hogy idén is sor kerül a plébániai MAJÁLIS megtartására, ahol a régi hagyományok szerint finom bográcsozás mellett tölthetjük el a napunkat. Ennek részleteit, pontos napját hamarosan hirdetni fogják az atyák. További két meghívóra is felhívom a figyelmet, mindkettő szerepel ebben a számban: a Jeli Arborétummal kapcsolatban a farsangi ünnepségen döntöttünk közösen arról, hogy megtekintjük a csodálatos virágpompát, a nyári táboron pedig a pontos tervezettség miatt már most dolgoznak a szervezők, amelyet ezúttal is a Csodák Csodája Alapítvánnyal közösen rendeznek, és ahol sérült gyermekekkel közösen élnek majd meg a résztvevők Krisztus evangéliumát.

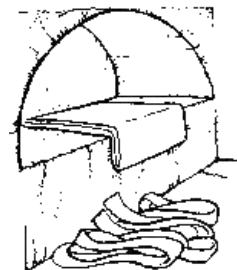
E gondolatok jegyében fogadják szeretettel húsvéti számunkat, és a következő locsolóverssel kívánok kívánok minden kedves olvasónak Áldott Húsvéti Ünnepeket!

Kivirradt a tavasz ma húsvét napjára,
új életet öltött ismét föl magára.

Én is e szent napon örömet hirdetek,
mert Jézus feltámadt! Ezen örvendjétek!
Már régen szokása minden kereszténynek:
örvendeznie e nap ifjúnak és vénnek.

Én is köszöntöm hát ezen szent napunkat,
és hozzá frissítem szép leánykájukat.
Mert hogy mit akarok, már azt is megmondom,
öntözködni jöttem. Szóm nem is cifrázom.

2012. Húsvét
dr. Szolnoki János

Elmélkedés

„Miért keresitek az élőket a halottak között?”

Húsvét hajnalán egy kiáltás eloszlatja a sötétséget: Krisztus, az emberek világosságra feltámadott! Az új teremtés hajnalán - a párhuzam a teremtéstörténetből - a világosság véget vetett az éjszakának. Az öröm fényei csilloghatnak azok szemében, akik meghallották Krisztus feltámadásának örömhírét. Húsvét éjszakáján ez az öröm gyűjti össze az ünneplő emberiséget, melyet a Szentírásból hallottunk meg: „Krisztus feltámadt a halálból elsőként a halottak közül” (1Kor 15.20).

Mi, megkeresztelték hisszük, hogy ha a keresztségben részesültünk Krisztus halálában, akkor az ő feltámadásában is fogunk részesülni. A húsvéti hit azonban **nem csak ennyiből áll**, mi azt is hisszük, hogy Krisztus föltámadásának öröme életünket akarja átalakítani és szebbé, jobbá tenni.

Húsvét reggelén még azért próbáljuk meg elhengeríteni azt a követ a sír torolatából, hogy megláthassuk a halott Krisztust. És bár akkor Jézus sírja üres már, de az asszonyok továbbra is ott keresik a holttestet. Mi is ugyanígy teszünk, amikor a média unásig sulykolt „válságtudósításai” által engedünk a csüggedésnek és a reménytelenségnek, olyannyira hogy a jó hírekre nem is tudunk figyelni. Azt érezzük, hogy valami lényünkben ellenáll a feltámadásnak, s az asszonyokkal együtt keressük „az élőket a halottak között”. Valahol szívünk mélyén „kényelmesebb” nekünk a halott Krisztus. Azt lehet siratni, gyászolni, balzsamozni, eltemetni, és amikor összejövünk, elég, ha csak kesergünk és bánkódunk a dolgon. És még büszkének is vagyunk rá, hogy mi milyen érző szívűek vagyunk. Csakhogy ez nem vezet sehová. Modern életünk egyik letagadhatatlan jelensége, hogy úgy igyekszünk előbbre jutni, hogy másokat beárnyékoljunk. Társadalmi szinten az egyik nép vagy közösség úgy próbál érvényesülni, hogy a másiktól elszenvedett sérelmeit lobogtatja. Egyéni életünkben is hajlamosak vagyunk kiragadni az elszenvedett sebeket. Az ember hajlamos arra, hogy a halálában keresgéljen.

Egy Japánból hazajött jezsuita atya állapította meg, hogy a nyugati keresztények túlságosan koncentrálnak Krisztus szenvedésére, s szinte elhallgatják feltámadását. Ennek a meglátásnak igazáról meggyőződhetünk, ha számba vesszük szakrális képeinket, alkotásainkat, melyek zömében utalnak a szenvedésre és a halálra, s csak kisebb arányban a feltámadásra vagy a mennybemenetelre. Gyakran a keresztények is abba a kísértésbe esnek, mint a média vagy a modern művészetek, melyek Jézus életének bemutatása során elidőznek a szenvedés és a halál bemutatásánál, s feltámadását szinte elikkasztják. Sok keresztény, aki nagybőjtben ott van a keresztút végzésénél, hiányzik a feltámadás megünneplésekor. Megcsonkítjuk a keresztény üzenet lényegét, ha Jézus életét csupán csak a szenvedésén keresztül próbáljuk bemutatni.

Az ok nyilvánvaló: a sírnál elegendőek a könnyek a szemlélődő részvét, de a feltámadott Jézus hív, vár, ösztönöz arra, hogy tegyünk valamit, hogy cselekedeteinkkel is megmutassuk: hiszünk abban, hogy ő él, és nem a sírban fekszik. Nem elég gyászolni őt, hiszen személyesen szólít: „Jöjj, és kövess engem!” És a feltámadt Krisztus nem a mellettünk, vagy mögöttünk állóra néz, hanem egyenesen ránk!

Húsvét hajnalán ezért tudatosítanunk kell, hogy Krisztus szenvedése és kereszthalála az ő dicsőséges feltámadásával teljesedett ki, mely rávilágít megváltói

szenvedésének értelmére, mint ahogyan a táborhegyi színeváltozása is megmutatta a kiválasztott apostoloknak a nagypénteki események értelmét. Jézus feltámadásának jó híre el kell, hogy térítse figyelmünket világunk és napjaink erőszakkal tűzdelt morbid hangulatától, s felszabadít a feltámadásba vetett hit örömteli hangulatára. Ezt akarja elérni az egyházi liturgia, amikor ünnepli Krisztus feltámadását.

A húsvéthajnali asszonyok és tanítványok képe, valamint az egyház igehirdetési ebben az időszakban megtérésre hívnak, mely a fentiek jegyében abban áll, hogy felejtjük életünk fájdalmait és siralmas időszakait, azért hogy megtalálhassuk az élet igazi értelmét, mely Krisztus föltámadásából forraszó reményteljes hívő életvitelből áll, ami a félelem és a halál minden formája fölé emel.

A bennünket érintő elkerülhetetlen szenvedések, a Feltámadt Krisztusban reménykedő életünk ellenére is fájni fognak, s bizonyos helyzetekben és pillanatokban igazoltak lehetnek könnyeink is. De ezeken túlmenően, a húsvéti hit erejével reménykedni is tudunk: Isten miképpen akar megszabadítani az elmúlástól? És ha kilátástalannak tűnik néha életünk, hengerítsük el azt a követ, amely takarja a távlatokat. És ha valami lehetetlennek tűnne, mellettünk tudhatjuk a Feltámadottat, akinek hatalma és szeretete nem ismer határokat.

Mi, keresztények, miután feltámadtunk a Feltámadottal, elkezdhetjük építeni testvéreink lelkében a reményt, hogy ők is elfordulhassanak a mai élet lehangoltság árnyalt sebzett-tudatától az örömsugárzó Feltámadt Krisztus felé. A mi megtérésünk rést üthet tehát napjaink társadalmának sötét, sokszor a halál bűvöletében élő életszemléletén, mely minket is igyekszik magával sodorni. Akárhányszor megszűnünk keresni az élőket a halottak között, kiszabadulunk a magunk és mások alkotta félelem börtönéből, s magunkkal visszük testvéreinket is. Ez a keresztény magatartás tanúságtéves is, mert kortársaink azt fogják gondolni: „ezek valóban a föltámadott tanítványai”, akik remélnek az életben, tanúságot tesznek az életről, és testvéreiknek is életet adnak. A Feltámadt Krisztus életét!

Forrás: www.lelekebresztes.hu

Interjú

Régóta töprengtem azon, hogy ki legyen a BékeHír következő riportalánya. Komoly, és tiszteletre méltó emberek jutottak eszembe, nagy élettapasztalattal a hátuk mögött, bölcs gondolatok, amelyekre az Olvasó legott felsóhajt: lám-lám, hogy mik is vannak... Aztán megpillantottam Őt. Gyertyával kezében állt Tibor atya mellett az olvasóállványánál, kedvesen-komolyan szolgálva a szentmisén, mint ministráns. Vagy korábban, mint a karácsonyi misztériumjáték ügyes szereplője. És rájöttem, hogy nekünk most órá van szükségünk. Húsvét a feltámadás, az örök újjászületés ünnepe. A jövőé, amelyet nem mi, „öregek”, hanem a fiatalok, a ma még talán gyermekkorban lévőek fognak megvalósítani, és nagyon nem mindegy, miként. És nem a nemzet, az ország vagy Európa jövőjére, a nagy, elvont társadalomra gondoltam. Nem! Nem! A Béke tér, a Szent László Plébánia jövőjére. Tudva persze, hogy mindazok jövője, amelyeket fentebb említettem, valahol itt kezdődik: a Béke téren, a templomban, a plébánián.

Mise után nyeltem egyet, hozzá léptem, és megkérdeztem: volna-e kedve (és persze bátorsága) elmondani gondolatait a BékeHírben. Most, azonnal, felkészülés nélkül... És Zsuzsanna, mert hogy ő róla, Tóth Zsuzsanna, 15 éves, 9. osztályos tanulóval beszéltem idáig, mosolyogva igent mondott.

» **Mondd Zsuzska, szerinted nem fog kilógni az újságból, ha Veled készítitek riportot? A korábbi riportalanok kissé más karakterek voltak...**

Szerintem nem. Minden korosztállyal lehet jókat beszélgetni, csak meg kell találni a megfelelő témát. Egyébként én nem nagyon emlékszem, hogy kikkel készültek riportok korábban. El szoktam olvasni az újságot persze, de valahogy ez a rész nem maradt meg bennem.

» **A legutóbbi számban volt egy közvélemény-kutatói kérdőív. Te visszaküldted?**

Háááát... sajnos nem. Gondoltam, ez a felnőttek dolga, már csak azért is, mert a családban egy újságot olvasunk mindannyian. Igen, értem a kérdést kérdés nélkül is: ha mindenki így gondolja, hogy minden a másik dolga, akkor nem jutunk sehová. De azért nem közömbös dolog ez a számomra, ha kell, kiviszem a részem a munkából, biztosan emlékszel, írtam már tudósítást a plébániai nyári táborról.

» **Hát persze, hogy emlékszem! És ha már szóba hoztad: számodra mit jelent a tábor? Kikapcsolódás? Szórakozás? Előző évben több, mint tíz sérült gyermek volt velünk. Te hogyan élted meg a velük való kapcsolatot?**

Mikor még tényleg kicsi voltam, inkább időtöltésként fogtam fel a dolgot, de most már úgy vagyok vele, hogy a másik – szolgáló – oldalát is megismertem, látom, milyen komoly feladat egy ilyen program lebonyolítása. Egyre szívesebben veszek részt olyan dolgokban, amik a szervezéshez kapcsolódnak. Ami a sérülteket illeti, ez érdekes dolog, mert először az ember nem tudja, hogy mit engedhet meg velük szemben, vagy velük kapcsolatban. Mit mondhat, mit kérdezhet? Nem is a fizikai, inkább a személyi, lelki tényezők jelentettek számomra problémát. Mindez azonban csak az első időben jelentkezett, miután megismertük őket, illetve a profi segítők elmondták, hogy kinek mi a problémája, teljesen feloldódtunk. Egyébként most is van kapcsolatomban sérült emberekkel, pontosabban eggyel, akihez beszélgetni járok a Ménesi úti Idősek Otthonába.

» **Beszélgetni jársz?? Ezt hogy érted?**

Kilencedikben kötelező a szociális szolgálat, egyszerűen benne van a tanrendben. Nagyon sokféle dologból lehetett választani, lehetett menni vakokhoz, hajléktalanokhoz, volt aki gyenge tanuló korrepetálását vállalta, de lehetett menni a Pető Intézetbe is. Én az Öregek otthonát választottam, amit az Irgalmas-rendi Nővérek tartanak fenn. Itt alapvetően időseket gondoznak, akik közül többen értelmi sérültek. Én is ilyen nénit választottam, és bár mondták a nővérek, hogy ő szellemileg is sérült, bevallom, nekem nem látszott betegnek, de egyszer említette, hogy a parketta alatt vannak az ajándékok, amiket a Jézuska hozott. Szóval biztosan van gondja, és ezt nekem is szokta mondani. Én mindig figyelmesen meghallgatom őt, érzem, hogy számára fontos, hogy valaki figyel rá, van valaki, aki meghallgatja a panaszait. Sok tanácsot nem tudok neki mondani, de érzem, hogy nem vagyok ott hiába.

» **Szóba hoztad az iskolát: te hova jársz suliba?**

Negyedikig az Angolkisasszonyokhoz, a Ward Máriába jártam. Szerettem ott lenni, barátaim is voltak az osztályban. Egy osztályösszevonás, valamint egy kedves barátnőm iskolaváltása miatt megbeszéltek anyuval, hogy a Szent Imre Gimnáziumban folytatom tovább. Azóta oda járok.

» **Közösen döntöttetek, vagy csak a szüleid?**

Közösen. Amúgy alapvetően ezeket a dolgokat anyuval beszéljük meg a családban. Apu is „rajta van” a dolgokon, de a családi munkamegosztásban neki más a szerepe. Szerintem, ha szerettem volna maradni, maradhattam volna, az volt a fontos, hogy egyházi iskolába járjak, és komoly színvonalú legyen. Ebben nem csalódtunk.

» **Én sokszor tapasztaltam, hogy a katolikus iskolában nem minden tanuló számára fontos a keresztény értékrend. Ez gondot jelent nálatok?**

Vegyes a kép. Vannak hozzám hasonló osztálytársaim, akikről tudom, hogy rendszeresen járnak misére, de valahogy ez a dolog tabutéma, annak ellenére, hogy természetesnek kellene lennie. Amennyire én látom, az iskola tanulóinak egyharmada nem gyakorolja a hitét. Olyanról is hallottam, hogy ha egy vonzó egyéniség nem jár misére, azokat is befolyásolja, akik esetleg maguktól elmennének, de mivel a „szuper” barátja/barátnője nem jár, ezért ő sem megy el, mert az „ciki” lenne.

» **És te? Ha most a szüleid hirtelen közölnék, hogy különleges munkájuk lenne, fél évig külföldön lennének, ti pedig itthon: mit tennél a nagy szabadság birtokában?**

A mise, ez egyszerűen nem kérdés. Annyira hozzátartozik az életemhez, hogy nem is tudom elképzelni, hogy otthon maradnék. Mit csinálnék egyáltalán? Hát a vasárnap azért van, hogy templomba menjünk! Büntudatom is lenne, ha kihagynám, hiszen ez nemcsak természetes számomra, hanem kötelező. Hiányoznának a barátaim is, akikkel itt találkozhatok.

» **Eszembe jut a magyar nyelv szépsége: kötelező: a kötél szóból ered, azaz valami, ami megköt. De kötéllal húzzuk a lerobbant autót, vagy a hegymászót a kötél védi a halálos zuhanástól. És mégis, ami kötelező, az nem éppen népszerű dolog.**

Igaz, a kötelező amúgy általában amolyan „nemszeretem” fogalom, de én itt inkább a kötelességszerűre gondoltam, és fontosnak tartom, hogy legyenek kötelességeink, amik részei az életünknek. Nekem is vannak egyéb kötelességeim is, például járok zeneórára, kosárlabdázom, tanulok táncolni, és a cserkészetben is részt veszek.

» **Most komolyan: nem sok ez egy kicsit? Nem lázadozol ezek ellen?**

Nem, hiszen ezeket szeretem. Persze, lázadozom bizonyos dolgok ellen, mert abban eltér a véleményem a szüleimétől, hogy miből mennyi az ami jó, és mi az, ami már nem jó nekem. A szüleim például nehezen tudják megemésztetni, hogy nekem már más az érdeklődési köröm. A korábbi kisgyermeki kapcsolat már nem tartható, és hát ott vannak a többiek is az életben: barátok, barátnők. Tipikus példa: láttam tegnap egy filmet moziban, az volt a címe, hogy az „Éhezők viadala”. A jövőben

játszódik, ahol a valóság-show olyan szintre jutott, mint az ókori gladiátor-játékok. Büntetésből kiválasztott embereknek egy kíméletlen játékban kell a szó szoros értelmében túlélni egymást egy erdőben. Számomra komoly tanulsága volt, mert az élte túl, aki alapvetően pozitív, jó szándékú volt, nem törekedett senkinek az elpusztítására. Mikor elmeséltem otthon, anyu azt mondta, hogy ő soha nem nézne meg ilyen filmet. Pedig nem volt durva vagy brutális, inkább elgondolkoztató. Abban sem értünk egyet, hogy a televízió adott esetben káros lenne, mert vannak jó filmek is a tévében. De nálunk hétköznap a televízió szinte soha nincs bekapcsolva, és a számítógép is éppen csak hogy arra való, hogy a kötelező iskolai dolgokat elintézzük rajta, miután már mindent az internetről kell letölteni. De fél óránál ez sem több naponta. Persze, nem akarok én reggeltől estig gépezni, de szerintem ennyi idő semmire sem elég.

» *Én most mélyen hallgatok, mert nálunk többet gépeznek a gyerekek, el sem merem mondani, mennyit. Azt hiszem bejelentkezem hozzátok szülői továbbképzésre... Gyorsan váltsunk témát. Játsszunk valamit! Mindenhol van „fordított nap” azaz játékból a diák lép a tanár helyébe, vagy a szegény ember egy napra király lesz. Bár az ötlet kánonjogilag sem állja meg a helyét, de mit tennél, ha Róbert atya felajánlaná: egy napra te lehetnél a Béke téri plébánia vezetője.*

Hát először is tartanék egy ifjúsági filmklubot. Aputól hallottam, hogy van a plébániának egy új projektora, és szerintem ez nagyszerű dolog volna, ha gondolatébresztő filmeket megnézve azokról beszélgetnénk. Itt amúgy nem direkt vallásos filmekre gondolnék, hanem egyéb, gondolatébresztő alkotásokra. Változtatnék egy kicsit a hittanórákon is, mert sajnos azok, akik egy csoportban vannak, eltérő tudásúak, és ami az egyiknek új, azt a másik már sokadszor tanulta. Szerintem ez az atyáknak sem jó, és a hittanosok egy része sem találja a helyét. Számomra a mise, a szolgálat, a liturgikus cselekményeken való részvétel a legfontosabb, de mindenkit megpróbálnék meggyőzni, hogy a kereszténység ne csak a miséről szóljon, mert az önmagában nem vonzó a mai világban. Szép és jámbor dolog az egy órás rózsafüzér, de nem tudom elképzelni, hogy bárkit, aki kereső ember lenne vonzana a keresztény élet irányába. Személyenként próbálnék meg kapcsolatokat teremteni.

» *Én kisebb koromban jóformán semmit sem tudtam a plébánia „komoly” ügyeiről, annyit hallottam, hogy apukám képviselő-testületi tag volt. Te mit tudsz a plébánia hivatalos életéről? Kiket ismeresz az idősebb korosztályból?*

Látásból sok embert ismerek, de vannak az „eltűnő” emberek, akik a mise után elrohannak, és akikről nem tudok semmit. A hivatalos dolgokról sincs sok ismeretem, talán azért, mert eddig arra gondoltam, hogy ezek a felnőttek dolgai. Most, hogy kérdezed, nem is lenne rossz, hogyha erről is tanulnánk, hogyha valaki elmagyarázná, hogyan működik egy plébánia, hogyan épül föl az egyház a mindennapokban. Jó lenne hallani arról is, hogy hogyan zajlanak az előkészületek egy-egy nagy esemény kapcsán.

» *A plébánián sok családos és ifjúsági csoport működik. Itt a résztvevők személyes-baráti közösségben beszélgetnek életükről, örömeikről, problémáikról. Te tartozol-e valamelyikhez?*

Tagja vagyok a gitáros kórusnak, és nagy örömet okoz, amikor az oltárnál állva énekkel szolgálhatunk a szentmisén. Újdonság az életemben, hogy nemrég alakult egy új kiscsoport a mi korosztályunknak. Ez nagyon hiányzott nekem, mert a templomban, vagy a hittanórán nincs lehetőség komolyabb személyes beszélgetésekre, egy más mélyebb megismerésére. A harminc fős osztályban sincs erre mód. Itt viszont a többiekkel, akik mind a plébánia fiataljai (Török Eszti, Flóra, Rajkai Zsófi, Dénes Vilmos, Péter, Fábián Boti, Bata Boti) közösek a problémáink, örömeink, gondjaink, és a megoldásokat is közös úton a keresztény értékek mentén keressük.

» *Ha jól tudom, felnőtt a vezetőtök, aki szintén szülő, előtte nem gond őszintének lenni?*

Nem, semmi gondunk nincs, mert ő nem „megmondóember,” nem kész válaszokat ad a feltett kérdésekre, hanem ügyesen kérdez, mi együtt gondolkodunk mindannyian, és ő valahogy úgy irányítja a beszélgetést, hogy magunk találjuk meg a helyes válaszokat, a jó megoldásokat.

» *Zsuzska! Őszinte szívből kívánom neked, hogy életed minden kérdésére helyes választ találj. Nagyon jó volt veled beszélgetni!*

És most történelmi pillanatot részese lehetsz. Igaz ugyan, hogy az ötletet más-honnan vettem, de a jó dolgok esetén ez nem szégyen: legurítunk egy lavinát. Persze ne valami katasztrófára gondold, a riport-lavina első elindítója lehetsz. Guruljon a hógolyó: nevezd meg bárkit a plébániáról, aki érdekel, akiről szeretnél többet megtudni, és akitől szeretnél megkérdezni valamit. Tedd is fel ezt az egy kérdést. Következő riportunkat veled készítjük, és természetesen a Te kérdésed lesz az első. Ő aztán továbbgördíti a lavinát a következőnek...és így tovább. Tetszik az ötlet? Nos, mi a kérdés, illetve ki lesz a szerencsés alany?

A következő szerencsés alany legyen Bella Cili. Kíváncsi lennék, hogy milyen érzés, hogyha az embernek sok nagyobb testvére van? Mivel nekem nincs, érdekelnének a hátrányok, előnyök.

De amúgy a kérdés nehéz, mert senkire nem akarok plusz terhet róni, hogyha nem ér rá, vagy nem szeretne interjút adni. Szóval ez csak egy ötlet.

» *Szerintem jó ötlet! Remélem, ő is annak tartja! Kedves Olvasók! Ha bárkinek kérdése volna a következő riportalanyhoz, juttassa el a szerkesztőkhöz, és riporterünk fel fogja tenni azt is!*

A riportot készítette dr. Szolnoki János

Közös élményeink

Szent László Missziós Napok

2012. márc. 16.-17.

Az egyházközség meghívására dr. Varga Tibor jogtörténész, a magyar szentek és egyháztörténet szakértője kétnapos előadást tartott a plébánián. Az első napon a „Szkíták és keresztények” című előadáson hallhattunk a kereszténység elterjedése előtti vallási hagyományokról, temetkezési kultúrákról, valamint egyistenhívó

őseinkről, – amikor még a Kaukázus és Kaszpi-tenger vidékének területén éltek. Az előadó ezt a sokrétű, szövevényes, sok irányba elágazó/kapcsolódó információ-dzsungelt nagyon élvezetes módon mutatta be, hol képes vetítéssel, hol fejből mondott idézetekkel, évszámokkal és történelmi nevekkal, kapcsolatokkal igazolva mondandóját.

Majd következett a „böjtös” ebéd, melyből többen repetát kértek. Rövid szünet után folytatódott az előadás további érdekességekről, mint például a régi menyasszonyi ládákról, a Szűz Mária ünnepeiről, és hogy miért kell nemük szerint nevelni a gyermekeket. A második napon megismerkedhettünk a számunkra „kissé” másképpen tanított „sötétség évszázadával” azaz Európa ezredforduló körüli köz-, vallási-, egyházi állapotaival. Az ismertetés folytatódott Árpád-házi királyaink, valamint az utánuk következő nagy királyaink cselekedeteivel (pld. Szt. László történetének párhuzamos ábrázolása Krisztus szenvedéstörténetével egy középkori templom freskóin), királlyá szentelésük szertartásrendjével, a speciális magyar megerendéssel. Ebéd után következett a fő téma: a Szent Korona, melynek történeti és művészeti elemzését úgy kaptuk, hogy Varga Tibor egyháztörténeti, korabeli politikai, vallási szempontokat és érveket is beleépített az előadásába. Összességében: naponta kb. 30-40 fő hallgatta végig a színvonalas előadást, de a második nap vége felé voltak, akik elfáradtak a tömény magyarázattól. Ennek ellenére egy tanulságos, gondolkodásra (és imádkozásra) gerjesztő élményben lehetett része azoknak, akik részt vettek rajta. Reklám helyett, de az ilyen témák iránt érdeklődőknek ajánlom: www.szentkoronaorszaga.hu A Missziós Napok pénteken keresztül és szentmisével, szombaton litániával és szentmisével fejeződtek be.

Szentesi Csaba

Hirdetés

Jeli Arborétum – Kám

Időpont: 2012.05.26.

Összköltség: max. 3700 Ft/fő

(kb. 3000 Ft utazás, felnőtt csoportos belépő 700 Ft/fő, diák, nyugdíjas: 350 Ft, Családi belépő /2 felnőtt 1 gyermektől/ 2000 Ft)

Jelentkezés 2000 Ft/fő, ill. /család befizetésével a sekrestyében, vagy Szolnoki Vicánál. Indulás, érkezés és egyéb paraméterek a kirándulás előtti hetekben lesznek hirdetve.

Nyári tábor 2012. - Nyíregyháza

Időpont: 2012. 06. 30 - 07. 07-ig.

Programok: Nyíregyháza - városnézés

Nyíregyháza - állatkert

Nyíregyháza - strand

Nyíregyháza - skanzen

játékok, tanyasi világ megismerése,

szabadtéri főzőcske, kézműveskedés.

Előzetes költségvetés alapján: 14.000 Ft/fő. Szállítás: tanyasi kemping.

Mindkét program esetében érdeklődni lehet: 30/434 6078, vagy 3 408 408

Soxerettel várunk mindenkit!

Majális - Budakeszi arborétum

Időpont: 2012. május 1. kedd

Az elmúlt évekhez hasonlóan jó hangulatú, bográcsozós, ügyességi játékokkal tarkított, friss levegős majálist tart a plébánia a budakeszi arborétumban. Egészen kicsiktől a felnőtteken át az idősebbekig mindenki jól érezheti magát. 80 fő feletti létszámban voltunk jelen az elmúlt években is. Idén is várunk mindenkit egy szép és kellemes nap eltöltésére. Részletek a hirdetésekben!

Szentek élete

De la Salle Szent János

Ez alkalommal olyan szentet szeretnénk bemutatni, akinek életében folyamatosan jelen volt a kérdés: érdemes-e folytatni azt, amit egyszer elkezdett? Van-e értelme egyáltalán valamit tenni másokért, a tágabb környezetért, netán teljesen idegenekért?

Nagyon sokan vagyunk ebben a helyzetben. Amikor a lelkipásztor azt látja: egyre kevesebb a hittanos gyerekek száma, amikor hétköznap alig van ministráns, felteszi a kérdést: Istenem, merre tovább? Amikor egy közösségi programon, kiránduláson alig pár ember jelenik meg, a szervezők szomorúan gondolhatják: a rengeteg fáradtságos előkészület vajon megérte?

Én magam a Szent László Missziós napok kapcsán gondolkodtam ezekről a dolgokról. Négy teljes nap... Elmehettem volna kirándulni a családommal, kertészkedhettem volna, vagy egyszerűen csak heverészhettem volna a napon. De – néhány testvérral együtt – inkább a szolgálatot választottuk, szerveztünk, gondoskodtunk a megjelentekről. Este fáradtan hajtottuk le a fejünket. Megérte?

Mikor véget ért a kétnapos rendezvény, boldog örömet éreztünk: sikerült néhány testvérnek közösségi élményt szerezni! Az előadó gondolatai sokáig visszhangoztak bennünk, és amíg a termet rendeztük, izgatottan tárgyaltuk a szerzett benyomásokat. Új ismeretségek születtek. Azok is áldozatot hoztak, akik eljöttek, és meghallgatták az előadó gondolatait, vagy részt vettek a keresztúton mert ezáltal is építették Jézus Urunk egyházát.

Nem szabad feladni!! Soha nem fáradhatunk bele abba, hogy jót tegyünk, és ne csak magunkra gondoljunk. Minél több időnkét szánjuk Isten ügyére, minél többször vagyunk a templom fizikai és lelki falai között, annál gazdagabbak, annál értékesebbek leszünk Isten szemében. Aki a közösséget építi, az Egyházat építi, amely Krisztus jelenvalóságát hordozza. Ezekkel a bevezető szavakkal ajánlom következő szentünket a testvérek figyelmébe.

Sz.J.

De la Salle János XIV. Lajos, a fényűző „Napkirály” idejében élt, amikor a hihetetlen pompa és gazdagság mellett a nyomor és nélkülözés is mindennapos volt Franciaországban. A kora társadalmának rendjei között tatóngó szakadék arra készítette a szentet, hogy a jogtalanok és kiszolgáltatottak lelki és gyakorlati megsegítésén fáradozzon.

János 1651. április 30-án Reimsben született, gazdag nemesi család tagjaként. Ő volt a legidősebb, s volt még kilenc testvére. Szüleitől alapos keresztény nevelést kapott, és – nyilvánvalóan szülői ráhatásra – pályája az egyházi karrier irányába indult.

Tizenegy éves korában fölvette a tonzúrát, és 1667-ben a székesegyházi káp-

talan kanonokja lett. Szülővárosában kezdte hittudományi tanulmányait, és 1670 októberétől a párizsi Saint-Sulpice szemináriumban folytatta. Szülei fiatalon meghaltak. Kénytelen volt tanulmányait megszakítani, s 1672 tavaszán visszatért Reims-be. Bár a szülői vagyon kezelése sok gondot okozott neki, folytatni tudta a tanulást. 1678. április 9-én pappá szentelték, 1680-ban pedig teológiai doktorátust szerzett.

A pappá szentelését megelőző ideig szentünk pályafutása semmi rendkívülit sem mutatott föl. Egy volt az előkelő születésű preláthusok közül, akikből oly sok volt az akkori Franciaország egyházában. Egy haldokló különös végrendekezése azonban arra bírta, hogy vállalja a korlátokat áttörő ifjúsági lelkipásztorkodás munkáját hazájában. Egy Roland nevű, tüzes lelkű kanonok, aki harmincöt éves korára már fölörölte magát a szegények szolgálatában és a halálán volt, utolsó órájában Jánosra bízta egy árvaház és egy leányiskola gondjait. Az iskolát a „Szent Gyermek Jézus” nővérei vezették. János elfogadta a feladatot, és itt, a szegények gyermekei között fedezte föl azt az égbekiáltó testi és lelki nyomorúságot, amelyet nemesi származású társai mindig és szándékosan agyonhallgattak.

Amikor János iskolájának fiatal tanítóit társulattá akarta összefogni, azzal tiltakoztak, hogy szegénységük miatt a jövőjük bizonytalan. Hiába hivatkozott előttük János az isteni gondviselésre, azt válaszolták neki, hogy könnyen beszél, hiszen nem lát hiányt semmiben, nagy és jövedelmező vagyona van, amely minden szükségétől megóvjá. Jánosra ez kinyilatkoztatásszerűen hatott: ha tanítványaitól elvárja a szegénységet, akkor neki is szegénnyé kell lennie. Egy ismerős páter biztatta: „Az iskolák csak akkor fognak megmaradni, ha csakis és kizárólag az isteni gondviselésre alapulnak. Ezért nemcsak személyes vagyonáról kell lemondania, hanem egyházi javadalmáról is. Akkor majd Isten gondoskodik.” Jánosnak volt bátorsága ezt a tanácsot követni. Azonnal lemondott jövedelmező kanonoki székéről, és a következő őszön a város szegényeinek kiosztotta egész örökségét, mintegy 40.000 frankot. Most már egyenlő volt a tanítóival.

1687-ben iskolatestvéreivel együtt Párizsba hívták, hogy megmentsen a pusztulástól egy százalmas állapotban lévő szegényiskolát.

A papok – az ilyen iskolát akkoriban a plébániák tartották fent – a rendet és a nevelést elhanyagolták. Az iskolának kétszáz beírt tanulója volt, de csak kevesen kaptak oktatást, helyette inkább egy harisnyakötődobában dolgoztatták őket. Házuk egy kis Babilonhoz hasonlított: szüntelen volt a jövés-menés, állandóan nyitva volt, semminek sem volt meghatározott kezdete, sem vége. A tanítás hol ekkor, hol akkor kezdődött és végződött. Az iskolai vagy a munkaidőn kívül a gyerekek az udvaron vagy az utcákon kószáltak, és alig jelentek meg istentiszteleten. Az akkori szokás szerint minden gyermek egyetlen tanteremben ült, s a tanítók egyenként foglalkoztak velük, mialatt a többieket magukra hagyták.

János fölismerte a helyzet tarthatatlanságát. Tudásuk alapján több terembe osztotta szét a tanulókat. Az egyedi foglalkozás helyébe a közös oktatás lépett. Meghatározott tantervet és órarendet vezetett be, csökkentette a kézi munkát, szaporította a tantárgyakat, és hangsúlyt adott a hitoktatásnak. Szorgalmazta, hogy a latin tanítás helyett olyan készségeket fejlesszenek ki, amelyekre a gyermekeknek szükségük van: nyomtatott vagy írott szövegek olvasását, számolást, a mértékek, pénzek és súlyok használatát, helyesírást, üzleti levelek készítését, rajzolást és éneket.

Jánosnak azonban hamarosan komoly nehézségei támadtak: a többi iskola tanítói sok-sok bosszúságot okoztak, a Saint-Sulpice egymást követő plébánosai alig támogatták. Néhányan közülük többé-kevésbé nyíltan áskálódtak ellene. Az 1690. és 1691. év különösen nehéz volt. Egy súlyos betegség szinte a sír szélére sodorta, kevéssel később pedig meghalt legjobb munkatársa, L'Heureux testvér. A plébánia papságának közönye miatt úgy döntött, hogy a novíciátust másutt állítja föl. Vaugirard-ban sikerült erre a célra egy szerény házat bérelnie. Mivel több tagja elment, társulata ekkoriban igen meggyengült. Ennek ellenére 1691. november 21-én Vuyart és Drolin testvérekkel együtt fogadalmat tett, hogy egészen és visszavonhatatlanul művének szenteli magát.

A következő évek viszonylagos nyugalomban teltek. Némi támogatást tudott szerezni a plébániától, 1692. november 1-én pedig hat új tag lépett be a kongregációba. 1693 és 1694 éhínséges évei arra kényszerítették a testvéreket, hogy Vaugirard-t egy időre adják föl, és Párizsban keressenek menedéket. 1694. június 6-án az első tagok letették örök fogadalmukat, s János átvette az intézmény vezetését. Ügyelt rá, hogy a társaság laikus jellege megmaradjon. 1696-ban megfelelőbb helyen tudta berendezni a novíciátust.

A gyakorlat arra készítette Jánost, hogy pedagógiai és vallásos műveket írjon a tanítóknak és a növendékeknek. 1708-ban két testvért választott maga mellé, hogy segítségére legyenek a közösségek rendszeres ellenőrzésében. Egy roueni alapítás lehetővé tette, hogy megvegye Saint-Yon kastélyát, s ott végre állandó jellegű novíciátust rendezzen be.

Túlterheltsége miatt elhagyta Párizs környékét, és a vezetést átadta Barthélemy testvérnek. Végiglátogatta az intézmény házait, eljutott egészen Provence-ig, aztán hosszabb időre visszavonult. Közben Párizsban egyre rosszabbodott a helyzet, úgy-hogy a testvérek kérték, sürgősen jöjjön oda. Így hát visszatért Párizsba, és elintézt néhány kellemetlen ügyet. Végül teljesen lelkivezetői feladatokra korlátozta tevékenységét. 1715-től szinte állandóan Saint-Yonban élt. Rendfőnöki hivatalát azonban csak 1717-ben tudta letenni. Szabad idejében számos vallásos munkát írt a testvérek részére, melyek nagyobb részét csak halála után nyomtatták ki. 1718 folyamán megromlott hosszú időn át ellenálló egészsége. 1719 nagypéntekén halt meg. XIII. Leó pápa 1900-ban avatta szentté. Ünnepe 1904-ben vették föl a római naptárba, május 15-re. 1969-ben április 7-re, halála napjára helyezték át.

XII. Piusz pápa az iskolák és a keresztény nevelés-oktatás védőszentjévé nyilvánította.

Fohász:

Istenünk, aki De la Salle Szent Jánost arra választottad, hogy a keresztény ifjúságot nevelje, kérünk, támassz Egyházadban olyan tanítókat, édesapákat, édesanyákat, akik családjuk, vagy saját ügyeik mellett teljes szívvel a közösség szolgálatára is szentelik magukat, hogy az erre fogékony ifjúságot is az emberség és a kereszténység törvényeire tanítsák.

Mese (nem csak gyerekeknek...)**Nyuszi Palkó története**

Valamikor, meserégen, szöcskejárta meseréten Nyuszi Palkó festette a húsvéti hímes tojást. Nem is egyet, nem is százat, hanem valamennyit, amennyi csak kellett az ajándékváró gyerekeknek. A festéket a szivárvány eső után lecseppenő színeiből keverte, gyöngyharmattal hígította, tavaszi széllel rázta össze, lepke-se-látta virágkehelyben.

Az ecset pedig, amit boszorkányos ügyességgel forgatott, tündérecset volt, úgy bízám! A tücsök a megmondhatója, hogyan kötötték össze holdvilágtündérek kifésült aranyhajából. Nem is volt soha semmi bökkenő. A gyerekek minden húsvétkor megtalálták udvaron, kertben, veranda sarkában, kicsi fűfészkekben a várva várt hímes tojást. Nyuszi Palkó ilyenkor – a jól végzett munka után –, örömeiben nagyokat bukfencezett a meseréten. Azt sem bánta, hogy közben összegyűrődött a füle. Ezért a nagy örömeért megirigyelte őt a sunyi róka. Ókelme egyetlen jól sikerült vadászat után sem tudott ennyire örvendezni, sőt, még egy ferde bukfenc sem telt tőle.

Először azt gondolta, megeszi ezt a nyulat, hogy ne bosszantsa, és kész! De aztán eszébe jutott, hogy tojásfestő nyulat két okból sem tanácsos fogyasztani: először azért, mert már a húsa is festékízű lehet, de legfőképpen azért, mert magára haragítaná az egész meserétet.

- Egy kis furfang többet ér! – gondolta, ezért már az első kora tavaszi napon elébe sétált Nyuszi Palkónak, és mézesmázosan ráköszönt.
- Mélységes tisztelem, művész úr! Rókaszívem repes a boldogságtól, hogy láthatom! Nyuszi Palkó akkorát nevetett, hogy rezgett a bajusza.
- Ne bolondozz, róka, és ne magázz engem, mert még azt hiszem, bürköt ettél!
- Hát akkor fordítok egyet a szavamon, hogy jobban megértsd. Ilyen nagy művészek, mint te, vétek holmi csip-csup húsvéti tojásokra pazarolnia a tehetségét.

Nyuszi Palkó leült a két hátsó lábára. A róka látta, hogy benne van már a tapsifülben a bogár!

- Képeket kéne festened! – folytatta hamiskodva. – Tájéképet, csendéletet, arcképeket! Megörökíthetnéd az erdő-mező nagyjait! Hamarosan gazdag és híres nyúl válnék belőled; nem Nyuszi Palkó, akin a szöcske is átugrik, hanem Nyúl Pál!

Nagyot kanyarított lombos, vörös farkával, és mire NyusziPalkó válaszolhatott volna, eltűnt.

A nyuszi aznap nem bukfencezett. Fogócskát sem játszott senkivel. De még másnap is töprengve járta a rétet, mert szorította ugyan szívét a húsvéti kötelesség, de amint a róka szavaira gondolt, egyre borzasztóbb nyügnék érezte, hogy tojásokat pingáljon. Harmadnap aztán döntött: minden pókháló-vásznat megvásárolt Pók anyótól és nekiállt festeni.

Mázolta, fröcskölte, kente-fente, pazarolta a sok csodálatos színű szivárványfestéket. A csivitelő madarak hamarosan százfélre vitték hírét, hogy Nyúl Pál festőművész kiállítást rendez a képeiből.

Támadt nagy összefutás! Még az őzek is eljöttek az erdőből. A tárlatot a róka nyitotta meg. Dicsérte a művészt és akkora elragadtatással magasztalta a festményeket, hogy mindenki olvadozott a gyönyörűségtől. Csak a sün jegyezte meg, hogy a hímes tojások szebbek voltak, mint ezek a mázelművek, s hogy kár volt elkenni a sok finom

festéket. Természetesen kinevették, Nyuszi Palkó pedig megharagudott rá az ünneprontásért. De sebjaj! Hiszen kapott kárpótlásul annyi szép szót, hogy kétfelé állt a füle! Csak akkor kezdte magát rosszul érezni, amikor szétszéledtek a vendégek, és senki sem vásárolt képet. A fület összevissza járták, a virágokat letaposták, a gyöngyharmatot mind megitták, a sok kedveskedés, hízélgés pedig volt, nincs – elszállt!

Ez volna a dicsőség?

Odadöcögött hozzá a sün.

- Barátom, mit csinálsz most? Itt a húsvét a küszöbön!

Megrémült erre Nyuszi Palkó! A festék javát elhasználta. Kapkodott fűhöz-fához egy kis zöldért könyörögve, a virágokhoz pirosért, liláért, de hiába. A róka most már biztosra vette, hogy sikerült elrontania Nyuszi Palkó húsvéti hírnevét, meg a gyerekek jókedvét, akik ezután hiába várnak hímes tojásra. Hanem egy dolgra mégsem számított. Arra, hogy a sün a kerteket már réges-régen végigjárta és mindenütt megsúgta, mi történt a húsvéti nyúllal. Sőt, valami másban is mesterkedett, mert mire felvirradt a húsvét hajnala – csodák-csodája! – minden háznál ott volt a hímes, szép ajándék!

A róka majd megpukkadt mérgében a bozótban, amikor meghallotta!

- Ki hitte volna, hogy ez az ostoba nyúl ekkora varázslatra is képes?

A sün meg nevetteben fogta az oldalát. – Ha tudná a ravaszdi, hogy nem a nyúl varázsolt, hanem az ügyes gyerekek tanultak meg tojást festeni! Úgy bizony! Kicsik, nagyok maguk készítették a meglepetést egymásnak, és azóta is saját kezűleg festik a hímes tojást, mert így még több örömük telik benne. De Nyuszi Palkónak a meseréten máig is megmaradt a húsvéti hírneve, és bár ugyanúgy ugrál a barázdában, mint a többi tapsifüles, a róka kénytelen előre köszönni neki.

Vers**Húsvéti hitvallás**

Mikor Jézus a kereszt alatt
Arccal esett a földre,
Megáldotta a rajta termő
Kenyerünket mindörökre,
S ízesebb, ha verejtékkel sózzuk,
Munkával fizetünk érte,
Akkor is, ha Júdás árulása,
Péter-tagadás, Veronika-kendő,
Jobb-lator-hit lenne a bére.

Megyünk az úton roskadozva,
Létünk néha gologtajárás,
Ősz fejünkre újabb tél havaz,
Szívverésünk megváltás-kiáltás,
Mégis vigasz ez a mindennapi
Tántorgásos, néma kálvária,
Ha hittel hisszük és megvalljuk azt:
Értünk is feltámadt az Emberfia!

Tímár Máté

Programok

2012. Április

8. vas. : Húsvétovasárnap; Ünnepi szentmise (10³⁰)
12. csüt. : Nyugdíjasklub (14⁰⁰-16⁰⁰)
14. szo. : Ministránsgyűlés (9⁰⁰-10³⁰)
15. vas. : Gitáros szentségimádás (17⁰⁰)

2012. Május

1. kedd : Majális (budakeszi arborétum)
10. csüt. : Nyugdíjasklub (14⁰⁰-16⁰⁰)
12. szo. : Ministránsgyűlés (9⁰⁰-10³⁰)
13. vas. : Elsőáldozás (9⁰⁰)
19. szo. : Nagymarosi Ifjúsági Találkozó
20. vas. : Gitáros szentségimádás (17⁰⁰)
26. szo. : Jeli Arborétum – Kám (kirándulás)
27. vas. : Pünkösöd; Ünnepi szentmise (10³⁰)
28. hétfő : Karizmák ünnepe (Máriaremete)

2012. Június

2. szo. : Tavaszai zárándoklat
9. szo. : Ministránsgyűlés (9⁰⁰-10³⁰)
10. vas. : Úrnapja; Úrnap körmenet (10⁰⁰)
11. hétfő : Hittanos évváró tábortűz (18³⁰)
14. csüt. : Nyugdíjasklub (14⁰⁰-16⁰⁰)
17. vas. : Te Deum (9⁰⁰)
18. vas. : Gitáros szentségimádás (17⁰⁰)
23. szo. : Templomtakarítás (8⁰⁰-12⁰⁰)
24. vas. : Szent László napi búcsú Ünnepi mise 10⁰⁰-kor
(a 9⁰⁰ és 10³⁰-as misék helyett!)

2012. Július

06.30.-07.07-ig nyári tábor - Nyíregyháza
(Részletek az újságban!)

Hittanórák és közösségi foglalkozások rendje 2011/12

Csoport	Időpont	Helyszín	Hitoktató/ Felelős
Óvodások (és 1. osztály)	Hétfő 18 ⁰⁰	Klubszoba (fsz.)	Hír Katalin
Elsőáldozásra készülők	Hétfő 17 ⁰⁰	„Táborhegy” (II. em.)	Róbert atya
4-6. osztály (elsőáldozott gyermekek)	Kedd 17 ⁰⁰	„Táborhegy” (II. em.)	Róbert atya
7-9. osztály	Hétfő 17 ⁰⁰	Tanácterem (I. em.)	Tibor atya
Bérmálkozók hittanórája	Kedd 18 ⁰⁰	„Táborhegy” (II. em.)	Tibor atya
Ifjúsági hittan (egyetemisták)	Hétfő 19 ⁰⁰	„Táborhegy” (II. em.)	Tibor atya
Istenkereső fiatalok szentségfelkészítője	Péntek 19 ⁰⁰	„Táborhegy” (II. em.)	Róbert atya
Felnőtt katekézis	Kedd 19 ³⁰ (kéthetente)	Tanácterem (I. em.)	Tibor atya
Bibliaóra (felnőtteknek)	Kedd 18 ³⁰	Klubszoba (fsz.)	Róbert atya
Ministránsgyűlés	A hónap 2. szombatja 9 ⁰⁰ -10 ³⁰	Tanácterem (I. em.)	Tibor atya
Cserkészgyűlés	Péntek 17 ⁰⁰	Klubszoba (fsz.)	Márkus Richárd
Ifjúsági gitáros énekkari próba	Vasárnap 10 ¹⁵	Tanácterem (I. em.)	Vida Zoltán
Felnőtt kóruspróba	Péntek 18 ³⁰ -20 ³⁰	Tanácterem (I. em.)	Mohay Miklós
Imacsoport	Hónap 2. és 4. szerdája 19 ⁰⁰	Klubszoba (fsz.)	Lányi Enikő
Karitás gyűlés	Hónap 1. szerdája 18 ³⁰	Iroda	Csuhán Erzsébet
Nyugdíjas klub	Hónap 2. csütörtökén 14 ⁰⁰ -16 ⁰⁰	Tanácterem (I. em.)	Boós Klára
Fiatal házások	Kéthetente kedden 18 ⁰⁰	Tanácterem (I. em.)	Bánlaki Zoltán
Gitáros szentségimádás	Hónap 3. vasárnapja 17 ⁰⁰	Templom	Lányi Enikő

VÁRUNK TÉGED IS!!!

Várjuk észrevételeiket és javasolataikat!

Kiadja: Angyalföldi Szent László Plébánia 1139 Bp. Béke tér 1/a. Tel.:3-400-666

Nyomdai munkák: monobit nyomdaipari Kft. 1033 Bp. Reményi Ede u. 3. Tel.:439-0485

Kapcsolat: 20/775-2797 (Tibor atya), 30/231-4355 (dr. Szolnoki János), 20/991-9927 (Czinege Attila)

web, e-mail: beketer.ghost.hu, bekehr@gmail.com

Információs lista: szentlaszlo@lists.ghost.hu (List owner: cino@gportal.hu)

A lista honlapja: <http://lists.ghost.hu/maillman/listinfo/szentlaszlo>